

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/52/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8619200764
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8619200764.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Eduarda Valenčina v spore žalobcu: J. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXXX/XX, XXX XX T., právne zastúpený: JUDr. Ambróz Motyka, advokát, so sídlom Nám. SNP 7, 091 001 Stropkov, proti žalovanému: Orange Slovensko a.s., so sídlom Metodova 8, 821 08 Bratislava, IČO: 35 697 270, právne zastúpený: Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s.r.o., so sídlom Bajkalská 5, 831 04 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 46 759 875, o zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 5 000 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. 4C/17/2019-160 zo dňa 09.02.2022, takto

rozhodol:

- I. Odmieťa odvolanie žalovaného voči výroku o miestnej príslušnosti.
- II. Mení rozsudok tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 110 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamieťa.
- III. Priznáva žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Svidník (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol:
„I. Z a m i e t a námietku miestnej nepríslušnosti žalovanej.
II. Žalovaná je p o v i n á zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v sume 3 300 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
III. Vo zvyšku žalobu z a m i e t a.
IV. Žalobcovi p r i z n á v a náhradu trov konania proti žalovanej v plnom rozsahu.“
2. Prvoinštančný súd takto rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáha zaplatenia nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 eur.
3. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 13, § 19 písm. d), § 36 ods.1, § 41, § 42, § 60, § 132 ods. 1, § 151 ods. 1 a 2, § 187 ods. 1 a 2, § 187 ods. 1 a 2, § 191 ods. 1, § 215 ods. 1, § 290 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (CSP), § 11, § 13 ods. 1 až 3, § 52 ods. 1, 3, 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, § 1, § 3 ods. 3, § 4 ods. 1 až 3, § 5 ods. 1, § 6 ods. 2 písm. h), § 8 ods. 1, 2, 9, 10, § 9 ods. 1, § 17 ods. 1, § 19 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov, § 56 ods. 3 zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách.
4. Prvoinštančný súd vo svojom odôvodnení uviedol, že žalovaný zastáva stanovisko, v ktorom uvádza, že sa nejedná o spor spotrebiteľský a preto namieta podľa § 41 CSP miestnu príslušnosť Okresného

súdu Svidník. Miestne príslušným súdom na konanie v prvej inštancii v prípade žaloby žalobcu na ochranu osobnosti je podľa § 13 CSP všeobecný súd žalovaného, a tým je Okresný súd Bratislava II. K meritu veci žalovaný uviedol, že nie je v tomto konaní pasívne legitimovaný, pretože nie je daná jeho zodpovednosť za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu.

Žalobou sa žalobca domáhal svojho práva na ochranu osobnosti v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka voči žalovanému, ktorý objektívne zodpovedá za porušenie a ohrozenie jeho osobnostných práv. Žalovaný nesie voči nemu objektívnu súkromnoprávnu zodpovednosť za situáciu, že pri spracúvaní jeho osobných údajov prostredníctvom spoločnosti F. nebolo s nimi pri manipulácii a pri ich likvidácii postupované v súlade so zákonom (§ 17, § 19 zákona č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov), čím boli flagrantným spôsobom porušené ustanovenia zákona o ochrane osobných údajov a tým porušené právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do jeho súkromného života pri spracúvaní jeho osobných údajov. Žalobca žiadal preto finančnú satisfakciu vo výške 5.000 eur.

Prvoinštančný súd dospel k záveru, že predmetný spor považuje za spotrebiteľský. Stotožnil s právnym názorom žalobcu, že námietka miestnej nepríslušnosti nie je dôvodná. Uviedol, že žalovaný je pasívne vecne legitimovaný v dôsledku toho, že porušenie ochrany osobných údajov bolo spôsobené pri plnení zmluvy o pripojení, ktorú mal žalobca uzatvorenú so žalovaným.

Súd prvej inštancie zohľadnil rozsah incidentu, počet dotknutých osôb, trvanie incidentu, význam chráneného záujmu žalobcu (najdôležitejšie osobné identifikátory, napr. rodné číslo), ako aj významné postavenie žalovaného na telekomunikačnom trhu a priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 3 300 eur ako primeranú a vo zvyšku žalobu zamietol. Podľa názoru súdu táto suma napĺňa preventívnu, satisfakčnú a sankčnú funkciu, ktorú by mala spravodlivá reálna náhrada spĺňať.

O trovách konania rozhodol prvoinštančný súd v súlade s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II. a IV. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný v súlade s § 365 ods. 1 písm. a), b), f) a h) CSP. Žalovaný uviedol, že už pri prvom procesnom úkone namietal miestnu nepríslušnosť Okresného súdu Svidník, pričom zotrváva na tomto stanovisku a nesúhlasí s argumentáciou súdu prvej inštancie, nakoľko v danej veci neexistuje ako právny základ nároku spotrebiteľská zmluva, preto sa v danom prípade nejedná o spotrebiteľský spor. Uviedol, že ide o spor o ochranu osobnosti, pričom ohrozené práva, ako je právo na život, zdravie, občiansku česť, meno a prejavy osobnej povahy, totiž existujú samostatne, nevznikli na základe spotrebiteľskej zmluvy, ale jedná sa o samostatné a všeobecné práva, nie práva, ktoré vznikli na základe záväzku. Žalobca sa domáhal ochrany svojich absolútnych práv podľa § 11 Občianskeho zákonníka a tieto práva nesúvisia s uzatvorenými zmluvami o pripojení ako spotrebiteľskými zmluvami. Spotrebiteľské právo je právom zmluvným, teda záväzkovým, čo neplatí pre osobnostné práva v dôsledku zásahu, na základe ktorého sa žalobca domáha nemajetkovej ujmy. Žalovaný poukázal na rozhodovacia prax slovenských súdov pri rozhodovaní o žalobách na ochranu osobnosti pri škodách, ktoré sú kryté povinným zmluvným poistením motorových vozidiel, pričom aj v týchto prípadoch je poistná zmluva zmluvou spotrebiteľskou, no následné žaloby na nemajetkové ujmy sa neprejednávajú ako spory spotrebiteľov.

Žalovaný ďalej namietal svoju pasívnu legitímáciu v konaní, nakoľko nie je daná jeho zodpovednosť za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu. Rozhodnutia, ktoré použil súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení sú pre tento prípad nepoužiteľné. Pri spracúvaní osobných údajov platí zákon č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov, ktorý určuje aj povinnosti prevádzkovateľa a sprostredkovateľa v súvislosti so spracovaním osobných údajov. Tento právny predpis upravuje aj občianskoprávny vzťah dotknutých osôb prevádzkovateľa a sprostredkovateľa v súvislosti so spracovaním osobných údajov, ako aj zodpovednosť týchto osôb. V danom prípade teda nie je na mieste analogické použitie § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že tu existuje osobitná právna úprava o ochrane osobných údajov. Základným predpokladom pre vyvodenie zodpovednosti za zásah do práva na ochranu osobnosti je to, že zásah bol neoprávnený, pričom v predmetnom zákone za bezpečnosť osobných údajov zodpovedá sprostredkovateľ, ktorý má uložené povinnosti priamo citovaným zákonom. Súd prvej inštancie sa s námietkami žalovaného nevyporiadal a nesprávne právne posúdil otázku pasívnej legitímácie. Pokiaľ sa súd prvej inštancie nevyporiadal s rozhodujúcimi argumentmi žalovaného, je takéto rozhodnutie nutné považovať za arbitrárne. Žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania existencie nárokovanej nemajetkovej ujmy a peňažná náhrada nemajetkovej ujmy, ktorú prvoinštančný súd priznal žalobcovi v sume 3.300 eur je celkom zjavne premrštená. Čo sa týka výšky trov konania, žalovaný namietal, že napriek len čiastočnému úspechu žalobcu, mu prvoinštančný súd priznal plný nárok, čo je v rozpore s ustanoveniami Civilného sporového poriadku.

Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

6. K odvolaniu sa písomne vyjadril žalobca. Uviedol, že ide o spor spotrebiteľského charakteru, nakoľko tento spor by nevznikol, ak by žalobca neuzavrel so žalovaným spotrebiteľskú zmluvu. Ohľadom pasívnej vecnej legitímácie žalovaného uviedol, že jeho argumentácia je tendenčná a zavádzajúca, nakoľko zodpovednosť, ktorej sa dovoľáva žalobca voči žalovanému je založená na princípe objektívnej zodpovednosti a má súkromnoprávny charakter. Samotný zákon č. 122/2013 Z.z. uvádza v § 3 ods. 3, že týmto zákonom nie je dotknuté právo na ochranu osobnosti a samotný zákon nerieši občianskoprávnu zodpovednosť za zásah do osobnostných práv dotknutých osôb, pričom v tomto smere odkazuje iba na ustanovenia civilného kódexu. V prejednávanej veci je daná pasívna vecná legitímácia žalovaného tým, že k zásahu do osobnostných práv žalobcu došlo pri spracovaní jeho osobných údajov v dôsledku poskytovania telekomunikačných služieb žalovaným na základe zmluvy o pripojení, kedy zodpovednosť prevádzkovateľa nemôže skončiť zverením spracovania dát svojich klientov sprostredkovateľovi. Prevádzkovateľ je povinný pri výbere sprostredkovateľa dbať na jeho odbornú, technickú, organizačnú a personálnu spôsobilosť a jeho schopnosť zaručiť bezpečnosť spracúvaných osobných údajov. Žalobca nemal žiadnu možnosť ovplyvniť výber sprostredkovateľa a v jednotlivom slede skutkových zistení nemožno určiť mieru konkrétnej administratívnej zodpovednosti na protiprávnom konaní zainteresovaných subjektov (sprostredkovateľov). Záver, kedy priamym pôvodcom zásahu je poverený sprostredkovateľ a nie zodpovedný spracovateľ týchto údajov, sa nejaví byť reálny a žalovaný musí niesť zodpovednosť aj za konanie osoby, ktorú si vybral pre spracúvanie dát svojich klientov, pričom v tomto smere sa žalobca stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie. Žalobca ďalej uviedol, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne analyzoval ujem žalobcu, právnu podstatu a negatívne dopady na veľký počet dotknutých osôb. Aj zo žalovaným citovaného rozhodnutia Mestského súdu v Prahe zo dňa 29.08.2019, sp. zn. 22 Co 147/2019 je zrejmé, že zverejnením dát - mena a priezviska, telefónneho čísla, emailovej adresy atď., bolo zasiahnuté do súkromia takto postihnutých osôb. Pokiaľ sa týka priznanej relatívnej náhrady, v danom prípade žalovaný na porovnanie nevybral vhodné rozhodnutia, nakoľko v tejto českej veci prenikli do digitálneho priestoru údaje zákazníkov v oveľa „nižšej kvalite“, než v súdnej veci. Vzhľadom na postoj žalovaného k tomuto incidentu, namietanie svojej pasívnej legitímácii (odkazoval na zodpovednosť sprostredkovateľa) a vzhľadom na významné postavenie žalovaného na slovenskom telekomunikačnom trhu, je rozhodnutie súdu prvej inštancie správne. Pri trovách konania nemožno súhlasiť s argumentáciou žalovaného, nakoľko aj v zmysle rozhodnutí odvolacích súdov či komentára k Civilnému sporovému poriadku vyplýva, že ak rozhodnutie súdu závisí od úvahy súdu, je dôvodné priznať nárok na náhradu trov konania v plnej výške, pričom pri určovaní trov konania sa vychádza z prisúdenej sumy. Z týchto dôvodov navrhol rozsudok v napadnutej časti potvrdiť ako vecne správny a priznať náhradu trov odvolacieho konania.

7. V replike žalovaný zotrval na svojich stanoviskách uvedených v odvolaní ohľadom skutočnosti, že sa nejedná o spotrebiteľský spor, že nie je daná jeho pasívna vecná legitímácia. Zároveň poukázal na to, že z rozhodnutia Mestského súdu v Prahe (sp. zn. 22Co/147/2019) je zrejmé, že zverejnením dát fyzických osôb došlo následne k neprípustnému zásahu do ich súkromia telefonátmi, emailami a pod. a u týchto osôb došlo k strate času, ktorú museli venovať napr. zmene hesiel vo svojich užívateľských účtoch a pod.. Tieto skutočnosti v prejednávanej veci zistené neboli. Vo vzťahu k proporcionalite priznanej nemajetkovej ujmy žalovaný zotrval na svojich tvrdeniach, že priznaná suma je neprimeraná.

8. V duplike žalobca uviedol, že v danom prípade sa jedná o spotrebiteľský spor, že je daná pasívna vecná legitímácia žalovaného a zákon o ochrane osobných údajov účinný v čase incidentu neupravoval občianskoprávnu zodpovednosť prevádzkovateľa ani sprostredkovateľa s tým, že v týchto veciach boli poškodení odkázaní na ochranu podľa Občianskeho zákonníka. Žalovaný ako prevádzkovateľ informačného systému, v ktorom boli zahrnuté osobné údaje žalobcu zodpovedá za prípadný zásah do jeho súkromia v súvislosti s týmto zhromažďovaním osobných údajov a práve únikom, resp. sprístupnením osobných údajov došlo k porušeniu jeho práva na súkromie.

9. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP preskúmal napadnuté výroky rozsudku súdu prvej inštancie a súvisiaci výrok o trovách konania a podľa zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario, dospel k záveru, že odvolanie proti rozhodnutiu vo výroku o miestnej príslušnosti súdu nie je prípustné a v ostatnom rozsahu je potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie zmeniť.

10. Podľa § 386 písm. c) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

11. Odvolací súd skôr ako sa začal zaoberať samotným odvolaním zistil, že toto smeruje aj proti výroku o miestnej príslušnosti súdu, proti ktorému nie je prípustné odvolanie. V zmysle ust. § 355 ods. 2 CSP odvolanie možno podať len voči tomu uzneseniu, voči ktorému zákon pripúšťa možnosť podať odvolanie. V ustanovení § 357 CSP sú taxatívnym spôsobom vymenované len tie uznesenia voči ktorým je možné podať odvolanie, ako riadny opravný prostriedok. V tomto ustanovení zákon výslovne neuvádza, že odvolanie je prípustné aj voči uzneseniu, ktorým súd rozhodol o námietke miestnej nepríslušnosti súdu. Z uvedeného teda vyplýva, že proti uzneseniu o zamietnutí námietky miestnej nepríslušnosti súdu, nie je odvolanie prípustné. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že tento výrok má charakter uznesenia aj napriek tomu, že je súčasťou rozsudku súdu prvej inštancie. Preto odvolací súd odvolanie žalovaného voči tomuto výroku podľa § 386 písm. c) CSP odmietol.

12. Vo vzťahu k pasívnej vecnej legitímácii žalovaného odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie v bodoch 110 až 116, pričom v celom rozsahu na tieto dôvody odkazuje. Je nepochybné, že žalobca vstupoval do právneho vzťahu so žalovaným, pričom tento konal prostredníctvom splnomocnenej osoby a žalovaný, aj keď konajúci prostredníctvom splnomocneného zástupcu zasiahol do osobnostných práv žalobcu tým, že nezabezpečil jeho osobné údaje pred prípadným zneužitím. Jedná o neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu, ktorý bol spôsobený sprostredkovateľom, teda inou právnickou osobou pri realizácii činností žalovaného a vtedy sa tento neoprávnený zásah pričíta tejto právnickej osobe, teda žalovanému. V tejto súvislosti je preukázané, že došlo k vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy konaním žalovaného. Nie je relevantné použitie ustanovení zákona o ochrane osobných údajov, nakoľko z neho vyplýva záver, že týmto zákonom nie je dotknuté právo na ochranu osobnosti tak, ako to využil žalobca v tomto konaní. Z tohto dôvodu odvolacia námietka žalovaného o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie nie je dôvodná.

13. Pri posúdení primeranosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy odvolací súd konštatuje, že v danom prípade existuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko incident, kedy došlo k vystaveniu osobných údajov žalobcu nepovolaným osobám je tak závažným zásahom do jeho práva na ochranu osobnosti, že nepostačuje zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka a vzhľadom na závažnosť okolností a charakter tohto incidentu je dôvodné, aby bolo žalobcovi priznané aj právo na nemajetkovú ujmu podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

14. Odvolací súd poukazuje na to, že v súčasnej dobe je téma súkromia jednoznačne témou rezonujúcou v spoločnosti a v súvislosti s presunom aktivít záväzkovoprávných vzťahov do digitálneho priestoru je nepochybné, že ponechaním všetkých osobných údajov žalobcu bez náležitého dohľadu zo strany žalovaného, došlo k vytvoreniu podmienok pre zneužitie týchto údajov. Právo na ochranu osobných údajov možno dnes nepochybne považovať za subkategóriu práva na súkromie, a to vychádzajúc z judikatúry Súdného dvora Európskej únie, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva s poukazom na čl. 8 Dohovoru, ako aj na ostatné právne predpisy, ktoré citoval súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí. Súčasná informačná spoločnosť a digitálna ekonomika dospela do stavu, kedy sa osobné údaje stali jednou z komodít na trhu, a preto je nutné tento derivát, ktorý už nie je len v dispozičnom práve pôvodného držiteľa, teda dotknutej osoby, ale aj osoby, ktorej pôvodný držiteľ tieto údaje zveril, dbať na to, aby subjekt, ktorému boli zverené, nevystavoval tieto osobné údaje bezpečnostnému riziku. V prípade, že k tomu dôjde, je nepochybne dôvodné priznať dotknutej osobe právo na náhradu nemajetkovej ujmy tak, aby táto bola primeraná a proporcionálna.

15. Primerané zadosťučinenie možno chápať ako nástroj na odstránenie spôsobenej nemajetkovej ujmy, pričom podobne ako pri majetkovej ujme aj pri ujme nemajetkovej sa vyžaduje dôkaz existencie kauzálneho nexu viažuceho sa na protiprávne konanie rušiteľa, v dôsledku ktorého došlo k vzniku určitej nemajetkovej ujmy. Zodpovednosť rušiteľa sa posudzuje podľa objektívneho princípu, teda zavinenie sa neskúma a ani nepredpokladá, a na vznik zodpovednosti stačí už ohrozenie príslušných chránených práv, nakoľko ide o tzv. súkromnoprávny delikt ohrozovacej povahy. Objektívna zodpovednosť za ohrozenie alebo porušenie práv je systémovo príznačná práve pre oblasť ochrany osobnosti. V danom prípade sa morálna satisfakcia javí ako nepostačujúca a aj keď nemožno exaktne ohodnotiť závadové konanie. Z judikatúry súdov vyplýva, že okolnosti, ktoré je nutné brať do úvahy pri priznaní nemajetkovej

ujmy sú: dĺžka protiprávneho konania, reakcia na upozornenia a požiadavky dotknutej osoby, dobrovoľné upustenie od konania a snaha o nápravu, škandalizácia osoby, opakovanie a zvyšovanie intenzity protiprávneho konania, úmysel motivovaný snahou o dosiahnutie zisku alebo zámernej diskreditácie osoby.

16. Odvolací súd bral do úvahy jednotlivé okolnosti v prejednávanej veci, pričom dospel k záveru, že suma priznaná súdom prvej inštancie je neprímeraná vzhľadom k tomu, že dĺžka protiprávneho konania, ktorá skončila vo februári 2017 nebola ustálená, nakoľko z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva jednoznačne, od kedy boli predmetné písomnosti ponechané v príručnom sklade. Taktiež je nesporné, že žalovaný sa žalobcovi ospravedlnil za predmetné konanie. V danom prípade nemožno hovoriť o nejakej škandalizácii žalobcu, či o opakovanej a zvýšenej intenzite protiprávneho konania, či úmyselnej motivácii na dosiahnutie zisku alebo diskreditácii žalobcu. Vzhľadom na významné postavenie žalovaného na telekomunikačnom trhu, ako aj vzhľadom na funkciu prevenčno-sankčnú, je primerané priznať žalobcovi nárok na finančnú náhradu, avšak nie vo výške priznanej prvoinštančným súdom.

17. Ohľadom výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy je možné vychádzať z judikatúry súdov Slovenskej republiky vo vzťahu k priznaným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy, ktoré sa zvyčajne priznávajú pozostalým po osobách, ktoré boli usmrtené pri dopravných nehodách, či zo zákonnej úpravy, ktorá upravuje nároky poškodených z trestných činov. Vo vzťahu k takto stanovenej výške nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sa javí odvolaciemu súdu suma priznaná súdom prvej inštancie neprímerane vysoká. Aj odvolací súd poukazuje na to, že pri náhradách nemajetkovej ujmy pri pozostalých z dopravných nehôd sa tieto sumy pohybujú v priemere v rozmedzí 15.000 až 20.000 eur pri príbuzných v priamom rade, čo však samozrejme závisí od individuálnych okolností prípadu. Berúc do úvahy takto priznané sumy, resp. sumy priznávané obetiam trestných činov, je nepochybné, že miera zásahu do osobnostných práv žalobkyne je v tomto prípade nepomerne nižšia. Podľa názoru odvolacieho súdu možno hovoriť o rozsahu cca 10 % zo základu priznaného pre obeť násilných trestných činov (4.350 eur podľa § 12 ods. 3 zákona č. 274/2017 Z.z.). Zároveň je nutné brať do úvahy to, že v danom prípade nedošlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu, došlo len k potencionálnej možnosti ich ohrozenia, čo nepochybne odôvodňuje ďalšie zníženie minimálne na hodnotu 50 % z vyššie uvedenej úvahy, t.j. 435/2 predstavuje cca 220 eur.

Odvolací súd (rovnako ako žalovaný) nezistil, aby súdy v Slovenskej republike riešili obdobnú problematiku, a to ani na nižších stupňoch, preto je možné zohľadniť aj, už citované rozhodnutie Mestského súdu v Prahe zo dňa 29.08.2019, sp. zn. 22Co/147/2019, ktorý potvrdil ako primerané zadostučinenie vo výške 10.000 Kč pri porovnateľnom skutkovom stave, kedy však došlo k úniku údajov, aj keď rozsahom v menšom objeme na jedného klienta, avšak tieto údaje unikli do digitálneho prostredia, teda boli nepochybne všeobecne prístupnejšie, než to bolo v prípade žalobcu. V danej veci teda došlo k priznaniu primeranej nemajetkovej ujmy v sume cca 400 eur. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti dospel k záveru, že priznaná suma 110 eur je vzhľadom na charakter veci primeranou nemajetkovou ujmovou (220:2=110). Je neporovnateľná prístupnosť údajov v digitálnom prostredí, s listinami založenými v príručnom sklade nebytových priestorov. Tento rozdiel odvolací súd zohľadnil pri svojej úvahe o určení výšky tejto náhrady.

18. Odvolací súd preto v napadnutom rozsahu rozsudok prvoinštančného súdu podľa § 388 CSP zmenil a žalobkyni priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 110 eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

19. O trovách celého konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 396 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na ich náhradu voči žalovanému v celom rozsahu s poukazom na úspech žalobcu v konaní, pričom výška priznanej náhrady závisela od úvahy súdu. Pri takomto nároku sa strana sporu považuje za plne úspešnú vtedy, ak je úspešná čo do základu nároku. Nie je totiž možné zaťažiť žalujúcu stranu procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku sporu. Žalobca bol, čo sa týka základu nároku, plne úspešný, a to čo sa týka prvoinštančného aj odvolacieho konania, preto má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo žalovanej sumy). Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 CSP), keďže ten, ako bolo uvedené, sa skúma čo do právneho základu, a nie čo do výšky priznaného nároku. Preto odvolací súd priznal žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).